

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXII

Czerwiec 2013

Nr 6

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"
08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXII

Czerwiec 2013

Nr 6

STOLICA APOSTOLSKA

DEKRET KONGREGACJI DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW

DEKRET

Św. Józef z Nazaretu, ustanowiony w Bożym planie zbawienia głową Rodziny naszego Pana Jezusa Chrystusa i sprawujący nad Nim ojcowską opiekę, wypełnił doskonale otrzymaną łaskę i powierzone mu zadanie. Związany mocno z początkiem tajemnicy ludzkiego zabawienia jest też przykładem niezwykłej pokory, która w wierze chrześcijańskiej służy do osiągnięcia wzniosłych celów, oraz obrazem zwyczajnych, ludzkich, prostych cnót, koniecznych aby być dobrymi i prawdziwymi świadkami Chrystusa. Dzięki nim, ów Sprawiedliwy mąż, troszcząc się z miłością o Bożą Rodzicielkę i poświęcając się z radością wychowaniu Jezusa Chrystusa, stał się opiekunem najcenniejszych skarbów Boga Ojca, a ciesząc się na przestrzeni wieków nieustannym kultem ludu Bożego, wspomagał mistyczne ciało Jezusa, czyli Kościół.

Wierni Kościoła Katolickiego mieli zatem do Świętego Józefa nieprzerwane nabożeństwo, oddając w uroczystych ceremoniach cześć najczystsшему Oblubieńcowi Bożej Rodzicielki i Patronowi w niebie Kościoła powszechnego. Dlatego też Błogosławiony Jan XXIII, w czasie II Soboru Watykań-

skiego, nakazał włączyć jego imię do pradawnego Kanonu Rzymskiego. Papież Benedykt XVI z kolei, zważając na prawdę o świętych obcowaniu i na obecność świętych w naszym ziemskim pielgrzymowaniu aby doprowadzić nas do Chrystusa i z Nim zjednoczyć, przyjął łaskawie i zaaprobował kolejną pobożną prośbę, wyrażaną w różnych częściach świata, którą niedawno potwierdził także papież Franciszek.

Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, po uważnym rozważeniu sprawy i na mocy uprawnień otrzymanych od Ojca Świętego Franciszka, chętnie zarządza zatem, aby imię Świętego Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny, zostało odtąd włączone do Modlitw eucharystycznych II, III i IV, w trzecim wydaniu typicznym Mszału Rzymskiego, zaraz po imieniu Najświętszej Maryi Panny, w następującym brzmieniu: w II Modlitwie eucharystycznej: «ut cum beata Dei Genetrice Virgine Maria, beato Ioseph, eius Sponso, beatis Apóstolis»; w III Modlitwie eucharystycznej: «cum beatissima Virgine, Dei Genetrice, Maria, cum beato Ioseph, eius Sponso, cum beatis Apóstolis»; w IV Modlitwie eucharystycznej: «cum beata Virgine, Dei Genetrice, Maria, cum beato Ioseph, eius Sponso, cum Apóstolis».

Jeśli chodzi o teksty w języku łacińskim, należy posłużyć się tymi właśnie sformułowaniami, które od tej pory ogłasza się jako typiczne. Jeśli chodzi o tłumaczenia na najbardziej popularne języki zachodnie, Kongregacja przedstawi je w najbliższym czasie. W przypadku tłumaczeń na inne języki, zgodnie z przepisami prawa, powinny zostać przygotowane przez właściwe Konferencje Biskupów i zatwierdzone przez Stolicę Świętą za pośrednictwem tejże Kongregacji.

Bez względu na jakiegokolwiek przeciwne zarządzenia.

Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów,
1 maja 2013, św. Józefa, rzemieślnika

Antoni Kard. Cañizares Llovera
Prefekt

Artur Roche
Arcybiskup Sekretarz

DODATEK

(Tekst odnośnego wezwania do św. Józefa
w poszczególnych modlitwach eucharystycznych)

II Modlitwa eucharystyczna:

«z Najświętszą Bogurodnicą Dziewicą Maryją, ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, ze świętymi Apostołami»;

III Modlitwa eucharystyczna:

«z Najświętszą Dziewicą, Bogurodnicą Maryją, ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, ze świętymi Apostołami»;

IV Modlitwa eucharystyczna:

«z Najświętszą Dziewicą, Bogurodnicą Maryją, ze świętym Józefem, Jej Oblubieńcem, z Apostołami».

Tekst pochodzi ze strony Radia Watykańskiego

EPISKOPAT POLSKI

KOMUNIKAT Z 362. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 21 i 22 czerwca 2013 r. odbyło się w Wieliczce zebranie plenarne Konferencji Episkopatu Polski. Obradami kierował Przewodniczący Konferencji, abp Józef Michalik.

1. Przed rozpoczęciem zebrania biskupi spotkali się z dziećmi i młodzieżą z Wieliczki na wspólnej modlitwie i udzielili młodym oraz ich nauczycielom i wychowawcom błogosławieństwa na rozpoczynające się wakacje. W kolejnym dniu wzięli udział w poświęceniu Domu dla Ubogich im. Brata Alojzego Kosiby obok klasztoru franciszkanów, w którym Sługa Boży przez 60 lat pełnił posługę kwatermistrza i opiekuna ubogich. Po zakończeniu obrad, w niedzielę, członkowie Konferencji Episkopatu wzięli udział w poświęceniu sanktuarium bł. Jana Pawła II w Krakowie. Biskupi dziękowali też Bogu za 50 lat kapłaństwa metropolity krakowskiego kard. Stanisława Dziwisza i innych członków Episkopatu.

2. Biskupi przyjęli nowelizację IV przykazania kościelnego. W miejsce dotychczasowego zapisu, który brzmi: „*Zachowywać nakazane posty i wstrzeżność od pokarmów mięsnych, a w okresach pokuty powstrzymywać się od udziału w zabawach*” przyjęto nowe brzmienie: „*Zachowywać nakazane posty i wstrzeżność od pokarmów mięsnych, a w czasie Wielkiego Postu powstrzymywać się od udziału w zabawach*”. Oznacza to, że okres formalnego zakazu zabaw został ograniczony do Wielkiego Postu. Nie zmienia to jednak w niczym dotychczasowego charakteru każdego piątku jako dnia pokutnego, w którym katolicy powinni „modlić się, wykonywać uczynki pobożności i miłości, podejmować akty umartwienia siebie przez wierniejsze wypełnianie własnych obowiązków, zwłaszcza zaś zachowywać wstrzeżność” (por. kan. 1249-1250). Wyjątkiem są jedynie przypadające wtedy uroczystości. Jeśli więc w piątek katolik chciałby odstąpić ze słusznej przyczyny od pokutnego przeżywania tego dnia, winien uzyskać odpowiednią dyspensę.

3. Konferencja Episkopatu Polski zatwierdziła tekst deklaracji, która będzie podpisana podczas spotkania abp. Józefa Michalika ze zwierzchnikiem Kościoła Bizantyjsko-Ukraińskiego, abp. Światosławem Szewczukiem, który przybywa pod koniec czerwca do Warszawy. Deklaracja odnosi się do zbrodni wołyńskiej, której 70. rocznicę będziemy wkrótce po tej wizycie przeżywać. Tekst deklaracji, przygotowany w dialogu obu stron, wyrasta z ducha Ewangelii, która wzywa do uznania prawdy i wyznania win, aby wejść na drogę pojednania. Zachęcamy wszystkich do modlitwy za ofiary rzezi wołyńskiej, zwłaszcza w dniu 11 lipca i w poprzedzającą niedzielę.

4. Podczas posiedzenia biskupi z uwagą przyjęli informacje dotyczące nauczania religii w szkole, zwłaszcza w sprawie umożliwienia młodym ludziom zdawania egzaminu z religii na maturze, jeśli wybraliby ten przedmiot jako dodatkowy. Wobec zdecydowanej odmowy ze strony Ministerstwa Edukacji Narodowej biskupi przypominają, że w efekcie prowadzonych od wielu lat rozmów zostały opracowane przez stronę kościelną jasno określone standardy egzaminacyjne dla tego przedmiotu. Przeprowadzono także specjalistyczny pilotaż, znowelizowano podstawę programową nauczania religii tak, aby jej język był przystosowany do języka podstawy programowej kształcenia ogólnego opracowanej przez MEN.

Strona kościelna nie kryje zaskoczenia z powodu odmówienia młodym ludziom prawa do zdawania na maturze przedmiotu, którego uczą się wiele lat, otrzymując z niego ocenę na podstawie jawnych kryteriów wiedzy (a nie wiary – jak się to często błędnie sugeruje), ocena ta jest wliczana do średniej i widnieje na państwowym dokumencie, jakim jest świadectwo szkolne. Biskupi wyrażają nadzieję, że sprawa wyboru religii na maturze powróci do tematów zespołu wspólnego przedstawicieli strony kościelnej oraz Ministerstwa Edukacji Narodowej.

5. W związku z nasilającymi się próbami narzucania przez różne podmioty krajowe i zagraniczne demoralizujących treści i metod związanych z edukacją seksualną w przedszkolach i szkołach, biskupi wyrażają swój niepokój i zdecydowany sprzeciw. Zwracają się z apelem do wszystkich wierzących rodziców o czujność w tym względzie. Należy dołożyć wszelkich starań, aby chronić polskie dzieci i młodzież przed demoralizacją.

6. Biskupi zajęli się także sprawami Ruchu Światło-Życie, będącego jednym z najważniejszych katolickich ruchów odnowy w Polsce. Wyrazili życzenie, aby Ruch pozostał jednością, zgodnie z wolą swojego założyciela. Domowy Kościół stanowi rodzinną gałąź tego Ruchu, zgodnie z zapisami zawartymi w „Statutach Stowarzyszenia Diakonia Ruchu Światło-Życie” zatwierdzonych przez biskupów polskich w roku 2000.

Biskupi dziękują rodzicom, nauczycielom, katechetom i wychowawcom za całoroczny trud pracy edukacyjnej w szkole. Niech nadchodzące wakacje będą okresem wypoczynku oraz odkrywania Boga w pięknie stworzenia. Na ten czas biskupi błogosławią dzieciom i młodzieży, a zwłaszcza wszystkim udającym się na Światowe Dni Młodzieży w Rio de Janeiro.

Podpisali:

Pasterze Kościoła katolickiego w Polsce

Wieliczka-Kraków, dnia 23 czerwca 2013 r.

KOMUNIKAT ZESPOŁU EKSPERTÓW DS. BIOETYCZNYCH KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE MANIPULACJI INFORMACJAMI NAUKOWYMI DOTYCZĄCYMI PROCEDURY IN VITRO

Wobec pojawiających się tendencyjnych informacji wskazujących na brak negatywnych konsekwencji genetycznych u osób rodzących się w wyniku procedury zapłodnienia pozaustrojowego, jako Zespół Ekspertów ds. Bioetycznych Konferencji Episkopatu Polski, stanowczo stwierdzamy, że osoby formułujące takie tezy wprowadzają w błąd opinię publiczną. Badania naukowe potwierdzają procentowo znaczące występowanie negatywnych zmian u dzieci poczętych metodą zapłodnienia pozaustrojowego. Wskazywane niebezpieczeństwo występowania niepożądanych skutków genetycznych i zdrowotnych, zarówno wobec konkretnych osób, jak i w wymiarze populacyjnym, znajduje potwierdzenie w badaniach klinicznych i eksperymentalnych na modelach biologicznych.

Za niedopuszczalne uważamy podawanie oczywistej nieprawdy, jakoby nie istniały rzetelne i wiarygodne opracowania naukowe potwierdzające ten stan rzeczy. W załączeniu do oświadczenia przedstawiamy listę wybranych publikacji naukowych dokumentujących przedstawione przez nas fakty.

Jednocześnie podkreślamy, że żadne z powyższych stwierdzeń nie może być odczytywane jako przejaw dyskryminacji wobec dzieci urodzonych z in vitro, ani ich rodziców. Podejmowane przez nas wysiłki w przekazywaniu prawdziwych informacji o zapłodnieniu pozaustrojowym wynikają z troski o dobro każdego z dzieci i ich matek oraz prawo do informacji.

Zespół Ekspertów KEP ds. Bioetycznych

Warszawa, dnia 24 czerwca 2013 r.

DEKLARACJA

Arcybiskupa Większego **Światosława Szewczuka**,

Metropolity Kijowsko-Halickiego
Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego,

Arcybiskupa **Józefa Michalika**, Metropolity Przemyskiego obrz. łac.,

Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski,

Arcybiskupa **Mieczysława Mokrzyckiego**,

Metropolity Lwowskiego obrz. łac.,

Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Rzymskokatolickiego Ukrainy,

Arcybiskupa **Jana Martyniaka**, Metropolity Przemysko-Warszawskiego,

Kościoła bizantyńsko-ukraińskiego.

Niech dzięki oczyszczeniu pamięci historycznej

wszyscy będą gotowi stawiać wyżej to,

co jednoczy, niż to, co dzieli"(bł. Jan Paweł II)

Spotykamy się w Warszawie, w przededniu obchodów 70-tej rocznicy zbrodni na Wołyniu, których symbolem stały się wydarzenia z 11 lipca 1943 r. Ofiarami zbrodni i czystek etnicznych stały się dziesiątki tysięcy niewinnych osób, w tym kobiet, dzieci i starców, przede wszystkim Polaków, ale także Ukraińców, oraz tych, którzy ratowali zagrożonych sąsiadów i krewnych. Ofiara ich życia wzywa nas w tych rocznicowych dniach do szczególnie głębokiej refleksji, do gorliwej modlitwy o odpuszczenie grzechów i przebaczenie, a także o łaskę stawania w prawdzie wobec Boga i ludzi. 70-lecie tych tragicznych wydarzeń stanowi również kolejną okazję,

aby zwrócić się z apelem do Polaków i Ukraińców o dalsze kroki na drodze do braterskiego zbliżenia, które jest niemożliwe bez szczerego pojednania. Zachęca nas także do tego obchodzony w tym roku jubileusz 1025-lecia Chrztu Rusi oraz pierwszy rok przygotowań do obchodów 1050-lecia Chrztu Polski. A przecież ochrzczony człowiek i naród przyjmuje nie tylko odpuszczenie grzechów i otrzymuje nadzieję zbawienia, ale także gotowość życia Ewangelią Jezusa Chrystusa z jej nakazem przebaczenia win.

Jesteśmy świadomi, że tylko prawda może nas wyzwolić (por. J 8, 32); prawda, która niczego nie upiększa i nie pomija, która niczego nie przemilcza, ale prowadzi do przebaczenia i darowania win. Jako dzieci jednego Ojca w niebie kierujemy do Jego miłosierdzia prośbę o przebaczenie w duchu słów Modlitwy Pańskiej: „Odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom”. Pamiętamy przy tym o pięknych kartach współżycia naszych narodów, o radościach i sukcesach współpracy, ale i o krzywdach, jakie zostały wyrządzone zwłaszcza w trakcie II wojny światowej i w jej następstwie. Wiemy, że chrześcijańska ocena zbrodni wołyńskiej domaga się od nas jednoznacznego potępienia i przeproszenia za nią. Uważamy bowiem, że ani przemoc, ani czystki etniczne nigdy nie mogą być metodą rozwiązywania konfliktów między sąsiadującymi ludami czy narodami, ani usprawiedliwione racją polityczną, ekonomiczną czy religijną.

Pragniemy dzisiaj oddać hołd niewinnie pomordowanym, ale i przeproszać Boga za popełnione zbrodnie oraz raz jeszcze wezwać wszystkich, Ukraińców i Polaków, zamieszkujących zarówno na Ukrainie, jak i w Polsce oraz gdziekolwiek na świecie, do odważnego otwarcia umysłów i serc na wzajemne przebaczenie i pojednanie.

Przypominamy słowa kard. Lubomira Huzara z 2001 r., że „niektórzy synowie i córki Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego wyrządzali zło – niestety świadomie i dobrowolnie – swoim bliźnim z własnego narodu i z innych narodów”. Jako zwierzchnik Kościoła greckokatolickiego pragnę powtórzyć te słowa dzisiaj i przeprosić Braci Polaków za zbrodnie popełnione w 1943 r.

W imię prawdy uważamy, że przeproszenia i prośby o wybaczenie wymaga postawa tych Polaków, którzy wyrządzali zło Ukraińcom i odpowiadali przemocą na przemoc.

Jako przewodniczący Episkopatu Polski kieruję do Braci Ukraińców prośbę o wybaczenie.

Do dzisiaj Polacy i Ukraińcy noszą w swojej pamięci bolesne rany i wspomnienia tragedii wołyńskiej. W sposób szczególnie widoczne są one w społeczeństwie współczesnej Ukrainy, którego dobro duchowe jest najważniejsze także dla Kościoła Rzymskokatolickiego na Ukrainie. Dlatego z gorącą troską, jako przewodniczący Episkopatu Rzymskokatolickiego Ukrainy przyłączam się do apelu o pojednanie. Mam nadzieję, że pomimo tragicznej przeszłości możliwe są dobrosąsiedzkie i chrześcijańskie relacje Polaków i Ukraińców, gdziekolwiek się spotykają, współpracują i myślą o przyszłości.

Za godny potępienia uważamy skrajny nacjonalizm oraz szowinizm. To on bowiem, obok ateistycznego i totalitarnego komunizmu oraz nazizmu, był ideologią, która w trakcie XX stulecia spowodowała miliony ofiar.

To, co niektórym jawiło się wówczas jako usprawiedliwione w oczach Boga, okazało się bezwzględny deptaniem Jego przykazań. Przed obliczem Pana, w świetle Jego kategorycznego żądania „Nie zabijaj!”, wyrażamy gorzką świadomość przewinień, gdyż nic nie usprawiedliwia wzajemnej wrogości, prowadzącej aż do przelewu bratniej krwi.

Obiektywne poznanie faktów oraz ukazanie rozmiarów tragedii i dramatów przeszłości staje się dzisiaj pilną sprawą historyków i specjalistów, bo tylko poznanie prawdy historycznej wyciszyć może narosłe wokół tej sprawy emocje. Apelujemy więc do polskich i ukraińskich naukowców o dalsze badania oparte na źródłach i o współdziałanie w wyjaśnianiu okoliczności tych przerażających zbrodni, jak również sporządzenie listy imion wszystkich, którzy ucierpieli. Widzimy też potrzebę godnego upamiętnienia ofiar w miejscach ich śmierci i największego cierpienia.

Pragniemy przypomnieć, że katolicy polscy i ukraińscy rozpoczęli rozmowy o potrzebie pojednania obu Kościołów i narodów już w październiku 1987 r. na spotkaniu w Rzymie poprzedzającym millennium chrztu Rusi Kijowskiej. W rok później doszło do historycznej liturgii na Jasnej Górze z udziałem kard. Józefa Glempa oraz kierującego Kościołem Greckokatolickim kard. Myrosława Lubaczińskiego. Milenijne obchody Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego na Jasnej Górze, w duchowej

stolicy Polski, były istotnym krokiem zwiastującym wyjście tego Kościoła z podziemia w ZSRR, prześladowanego tam i zakazanego.

Profetyczne znaczenie miały słowa bł. Jana Pawła II wypowiedziane we Lwowie w 2001 r.: „Niech dzięki oczyszczeniu pamięci historycznej wszyscy będą gotowi stawiać wyżej to, co jednoczy, niż to, co dzieli, ażeby razem budować przyszłość opartą na wzajemnym szacunku, na braterskiej wspólnotocie, współpracy i autentycznej solidarności”.

W czerwcu 2005 r. w Warszawie i we Lwowie ogłoszony został wspólny list Synodu Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego i Konferencji Episkopatu Polski. Obie strony wypowiedziały wówczas słowa: „Przebaczamy i prosimy o przebaczenie!”, będące wcześniej fundamentem pojednania polsko-niemieckiego, z nadzieją, że zaowocują teraz w relacjach polsko-ukraińskich. Wołę takiego działania potwierdziły tysiące wiernych, odpowiadając: „Amen”.

Dzisiaj oddajemy hołd i czcimy pamięć tych Ukraińców i Polaków, którzy ryzykując życiem, ratowali bliźnich przed zagładą lub też w inny sposób stawali w ich obronie w tych dramatycznych czasach. Modlimy się wspólnie o wieczne odpoczywanie dla wszystkich niewinnych ofiar, które zginęły w 1943 roku na Wołyniu. Modlimy się także o miłosierdzie Boże dla tych, którzy ulegli ideologii przemocy i nienawiści, a także o to, by wojna, która już dawno wygasła na naszych ziemiach, nie trwała dziś w sercach ludzi. Dlatego myśląc o obecnych i przyszłych pokoleniach, powtarzamy w imieniu naszych Kościołów, że nienawiść i przemoc zawsze jest degradacją człowieka i narodu, przebaczenie, braterstwo, współczucie, pomoc i miłość stają się natomiast trwałym i godnym fundamentem kultury współżycia ludzkiego.

Myśląc o przyszłości jesteśmy świadomi, że bez wzajemnego pojednania nasz Kościół nie byłby wiarygodny w wypełnianiu swej ewangelicznej misji, a nasze narody nie będą miały perspektywy współpracy i rozwoju w płaszczyźnie tak religijnej, jak i politycznej. Uważamy też, że współpraca wolnej Polski z wolną Ukrainą jest niezbędna, by w tej części Europy panował pokój, ludzie cieszyli się wolnością religijną, a prawa człowieka nie były zagrożone. Widzimy też potrzebę wspólnego świadectwa chrześcijan z Polski i Ukrainy w jednoczącej się Europie. Wspólnie stajemy w obliczu wyzwań, jakie stwarza sekularyzacja i próba organizacji życia „jakby Bóg

nie istniał”. Jesteśmy częścią historii Bożej miłości i – zgodnie z zachętą Ojca Świętego Franciszka – powinniśmy być ogniwem tej miłości w świecie. Kościoły, które doświadczyły męczeństwa, mają szczególne prawo do przypomnienia Europie o jej chrześcijańskich korzeniach.

Niech Bóg wejrzy na Kościół żyjący na naszych ziemiach i pomoże polskiemu oraz ukraińskiemu narodowi, aby żyjąc w pokoju dzieliły się swym duchowym bogactwem oraz wносиły swój wkład w jedność i przyszłość Europy!

Ślemy też braterskie pozdrowienia Braciom Prawosławnym, wierząc, że proces wzajemnego pojednania uzdrowi rany, które są przeszkodą nie tylko w harmonijnym współżyciu narodów, ale i w szczerym dążeniu do jedności Chrystusowego Kościoła.

+ Józef Michalik

Arcybiskup

Metropolita Przemyski obrz. łac.

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

+ Jan Martyniak

Arcybiskup

Metropolita Przemysko-Warszawski

Kościół bizantyńsko-ukraińskiego

+ Światosław Szewczuk

Arcybiskup Większy

Metropolita Kijowsko-Halicki

Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego

+ Mieczysław Mokrzycki

Arcybiskup

Metropolita Lwowski obrz. łac.

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Rzymskokatolickiego Ukrainy

Warszawa, dnia 28 czerwca 2013 r.

BISKUP SIEDLECKI

KOMUNIKAT BISKUPA SIEDLECKIEGO ZBIGNIEWA KIERNIKOWSKIEGO W SPRAWIE PIERWSZEJ KOMUNII ŚWIĘTEJ W DIECEZJI SIEDLECKIEJ W ROKU SZKOLNYM 2013/2014

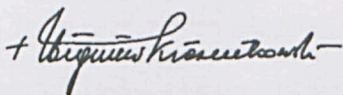
Czcigodni Księża, drodzy Diecezjanie!

W związku z uchwaloną przez Parlament 27 stycznia 2012 r., i podpisaną przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej 9 lutego 2012 r. nowelizacją ustawy o systemie oświaty, która zakłada przesunięcie obowiązku szkolnego sześciolatków z roku 2012 na 2014, informuję, że w Diecezji Siedleckiej w roku szkolnym 2013/2014 zostaje zachowany praktykowany dotychczas termin Pierwszej Komunii Świętej w klasie drugiej szkoły podstawowej, niezależnie od wieku.

Przygotowanie dzieci do Pierwszej Komunii Świętej dokonuje się więc w oparciu o dwuletni program katechezy szkolnej i parafialnej, z wykorzystaniem dotychczasowych podręczników do nauki religii.

Jeżeli obowiązek szkolny dzieci 6-letnich zostanie wdrożony w roku szkolnym 2014/2015, wówczas zostanie rozważona kwestia przesunięcia terminu Pierwszej Komunii Świętej, a w takim przypadku przygotowanie do niej byłoby realizowane według programów i podręczników do nauczania religii zgodnych z nową podstawą programową katechezy Kościoła katolickiego w Polsce.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

L. dz. 481/2013

Siedlce, dnia 8 czerwca 2013 r.

KOMUNIKATY KURII

KOMUNIKAT WYDZIAŁU DUSZPASTERSKIEGO

Czcigodni Księża!

1. W dniach **21-23 czerwca** w Pratulinie będzie miało miejsce „Jerycho Młodych” - Diecezjalne Święto Młodzieży będące letnią kulminacją święta zainicjowanego w Niedzielę Palmową.

Spotkanie ma dość wymagającą formułę połączenia w jednym święta młodych ale i plenerowej formy rekolekcji. W tym roku „Jerycho Młodych” odbędzie się pod hasłem „Próba ognia” i osnute na biblijnej historii proroka Eliasza porusza poważny problem fałszywych proroków, czyli zagubienia współczesnej młodzieży pośród rozmaitych często fałszywych filozofii życia. Ważnym momentem spotkania będzie przywitanie relikwii bł. Ks. Jerzego Popiełuszki, który oddał życie jako współczesny prorok prawdy. Nikogo nie trzeba przekonywać o wadze tego problemu.

W związku z powyższym podajemy istotne informacje:

- Tradycyjnie nie przewiduje się spontanicznego przyjazdu młodzieży, dlatego zgłoszenia grup młodzieży na „Jerycho” przyjmują tylko Dekanalni Duszpasterze Młodzieży. Prosimy Księży Dziekanów o okazanie wszelkiej pomocy dekanalnym duszpasterzom młodzieży,
- prosimy Czcigodnych Księży Proboszczów o umożliwienie księżom pozostania z młodzieżą przez cały czas pobytu, przede wszystkim na czas noclegu,
- zgłoszenia grup przyjmujemy do **15 czerwca**, na stronie internetowej Jerycha (www.jerychomlodych.pl) można pobrać odpowiednie formularze. (niepełnoletni przywożą pozwolenie rodziców i zobowiązanie do pokrycia ewentualnych szkód),
- każdy organizujący wyjazd ubezpiecza grupę na cały czas pobytu, koszt udziału od osoby to 10 zł,

- grupy przybywają tylko z dorosłymi opiekunami, najlepiej księżmi,
- prosimy nie przywozić młodzieży “przypadkowej”, z którą są później problemy,
- każda grupa przywozi okazałą flagę z symbolem np. swojej wspólnoty parafialnej,
- został przygotowany specjalny konspekt katechezy szkolnej promującej “Jerycho”, który można pobrać ze strony www.jerychomlodych.pl. Można tu również znaleźć wszelkie szczegółowe informacje co do warunków zapisów i samego pobytu,
- zachęcamy do przeprowadzenia spotkania modlitewnego przed wyjazdem na “Jerycho” Wszelkie informacje pojawiać się będą na stronie www.jerychomlodych.pl,

Równocześnie prosimy księży o przekazanie wiernym w ramach niedzielnych ogłoszeń parafialnych zaproszenia do wzięcia udziału w powyższym wydarzeniu oraz kolejnym **Diecezjalnym Dniu Świadectwa Wiary**, na który serdecznie Księża zapraszamy i prosimy o jak najliczniejsze przybycie na nasze wspólne diecezjalne święto:

Ogłoszenie:

Drodzy Diecezjanie,

w dniach 21-22 czerwca 2013r. w Pratulinie odbędzie się kolejne **IV Jerycho Młodych** po hasłem „Próba ognia”. Serdecznie zapraszamy do zapoznania się z programem i zgłoszenia chęci udziału u dekanalnych duszpasterzy młodzieży. Szczegóły na plakatach i stronie www.jerychomlodych.pl.

Natomiast w niedzielę 23 czerwca odbędzie się **Diecezjalny Dzień Świadectwa Wiary**, w ramach którego będziemy świętować **XXI rocznicę powstania Katolickiego Radia Podlasie** oraz **Diecezjalną Pielgrzymkę Samorządowców**. W związku z tym zapraszamy wszystkich kapłanów i świeckich wiernych w niedzielę do Sanktuarium Męczenników Podlaskich w Pratulinie na wspólne świętowanie.

Program spotkania

- 9.00 – Rejestracja Pielgrzymów
- 9.15 – Przywitanie Kustosza Sanktuarium ks. Marka Kota
- 9.20 – Program ewangelizacyjny w Roku Wiary
- 11.00 – Wręczenie Platynowych Mikrofonów KRP
oraz Wyróżnień dla Samorządów
- 11.40 – Przygotowanie do Eucharystii
- 12.00 – Anioł Pański
- 12.05 – Eucharystia, przewodniczy **Biskup Piotr Sawczuk**
Agapa

2. W dniu 29 czerwca będziemy przeżywali uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła. Jest to równocześnie dzień imienin ks. bpa Piotra Sawczuka. W związku z powyższym w sobotę **29 czerwca** w Katedrze siedleckiej o **godz. 18.00** rozpocznie się celebracja Eucharystii, podczas której będziemy polecali Bogu osobę dostojnego Solenizanta. Księży zapraszamy do koncelebry, a wszystkich wiernych do wspólnej modlitwy.

3. Przypominamy, o obowiązku zgłoszenia do **16 czerwca** grup biorących udział w Koczowisku, które odbędzie się 29 czerwca. Szczegółowe informacje przekazemy w najbliższym czasie.

4. W związku z małą ilością zgłoszeń na rekolekcje dla Pań posługujących na plebaniach, rekolekcje w tym roku zostają odwołane.

Z Chrystusowym pozdrowieniem

Ks. dr Marek Paluszkiwicz
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

L. dz. 485/2013

Siedlce, dnia 8 czerwca 2013 r.

INFORMACJE O DIECEZJALNEJ SZKOLE LITURGICZNEJ I KURSIE NADZWYCZAJNYCH SZAFARZY KOMUNII ŚWIĘTEJ W ROKU 2013/2014

Diecezjalna Szkoła Liturgiczna oraz Kurs nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej w roku 2013/2014 będą prowadzone w Parczewie, przy parafii św. Jana Chrzciciela.

Do udziału w zajęciach zapraszamy przede wszystkim przedstawicieli z następujących dekanatów:

- hańskiego,
- parczewskiego
- wisznickiego,
- włodawskiego.

Do DSL zaproszeni są również wszyscy chętni z innych dekanatów.

Zespół uczestników DSL powinien obejmować nie mniej niż cztery osoby z każdej parafii miejskiej i wiejskiej oraz nie mniej niż dwie z mniejszych parafii. Jest wskazane, aby w zajęciach uczestniczył przynajmniej jeden kapłan z dekanatu; najlepiej jeśli będzie to dekanalny referent ds. liturgii. Zaproszeni są również inni kapłani z poszczególnych parafii. W doborze kandydatów do szkoły liturgicznej należy uwzględnić możliwość ich realnego zaangażowania w parafialnym zespole liturgicznym – mogą to być zarówno mężczyźni, jak i kobiety powyżej 20 roku życia.

Z zajęciami DSL będzie połączony Kurs nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej (KNSK). Przypominamy, że kandydatem do tej funkcji może być mężczyzna w wieku 25-65 lat; jeśli żyje w małżeństwie, to wymagana jest zgoda małżonki na pełnienie takiej funkcji. Nadzwyczajnym szafarzem może być również kobieta konsekrowana (np. siostra zakonna) w wieku 25-65 lat.

Zgłoszenia do DSL i na KNSK należy – za pośrednictwem Księdza Proboszcza – składać w Wydziale Duszpasterskim Kurii Diecezjalnej do dnia 15 września br.

Spotkanie inauguracyjne odbędzie się 6 października br. o godz. 15.00. Wtedy zostaną ustalone z uczestnikami terminy pięciu kolejnych jednodniowych (sobotnich) sesji. Zakończenie DSL i NSKS planujemy na 16 marca 2013 r. Opłata za każdą z sesji będzie wynosiła ok. 30 zł od osoby

(w zależności od liczby uczestników); obejmuje ona koszty wykładów, materiałów oraz posiłków. Sposób finansowania należy uzgodnić w ramach parafii, które będą delegowały uczestników szkoły. Sugerujemy jednak, aby koszt uczestnictwa pokrywała parafia, natomiast koszt dojazdu – w miarę możliwości – sami uczestnicy.

Informacja dla ABSOLWENTÓW DIECEZJALNEJ SZKOŁY LITURGICZNEJ w latach 2003-2013

Zespół formacyjny Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej zaprasza wszystkich absolwentów zajęć tej Szkoły na dzień skupienia, który odbędzie się w Siedlcach w sobotę, 7 września 2013 r.

Bliższe informacje na temat spotkania zostaną przekazane w sierpniu.

Irena Chłopkowska

Siedlce, dnia 20 czerwca 2013 r.

INFORMACJE O NABORZE DO DIECEZJALNEGO STUDIUM MUZYKI KOŚCIELNEJ W SIEDLCACH W ROKU AKADEMICKIM 2013/2014

Diecezjalne Studium Muzyki Kościelnej w Siedlcach ogłasza nabór kandydatów na studia w specjalnościach **kantor** i **organista** w roku akademickim 2013/2014.

Nauka w Studium trwa pięć lat i obejmuje następujące przedmioty:

- kształcenie słuchu
- zasady muzyki
- harmonia
- dyrygowanie (zajęcia indywidualne)
- emisja głosu (zajęcia indywidualne)
- chorał gregoriański
- śpiew liturgiczny
- prowadzenie śpiewu zgromadzenia liturgicznego
- akompaniament liturgiczny (zajęcia indywidualne)
- krąg liturgiczno-muzyczny (dobór śpiewów liturgicznych)
- prawodawstwo muzyki kościelnej
- liturgika
- organoznawstwo
- fortepian (zajęcia indywidualne)
- organy (zajęcia indywidualne)
- schola liturgiczna
- chór

Zakwalifikowani kandydaci kształcą się w pierwszym roku w zakresie podstaw teorii i wykonawstwa muzyki oraz wprowadzenia do liturgii. W roku drugim i trzecim przewidziane jest wprowadzenie podstaw gry na organach oraz przygotowanie do pełnienia funkcji kantora. Egzamin kantorski odbywa się na koniec nauki na roku trzecim. Osoby, które wówczas pomyślnie zdadzą egzamin z organów zostają zakwalifikowane do dalszego kształcenia w specjalności organista. Po zakończeniu piątego roku nauki odbywa się egzamin dyplomowy w kategoriach A, B i C. Istnieje również możliwość nauki podyplomowej oraz (w wypadku uzyskania dyplomu B i C) zdawania egzaminu dyplomowego wyższej kategorii.

Kandydaci powinni spełniać następujące wymagania:

- być wyznania rzymskokatolickiego
- posiadać słuch muzyczny i poczucie rytmu,
- w miarę możliwości posiadać podstawową umiejętność czytania nut i gry na instrumencie (najlepiej klawiszowym)
- zdać pozytywnie **egzamin wstępny w dniu 3 IX 2013 r. godz. 10.** Egzamin odbędzie się w Szkole Muzycznej przy ul. Podlaskiej w Siedlcach w sali 313.

Dokumenty wymagane do przystąpienia do egzaminu wstępnego:

- ostatnie świadectwo/dyplom (szkoły ogólnej/zawodowej/uczelnii)
- świadectwo/zaświadczenie edukacji muzycznej (jeżeli taka miała miejsce)
- podanie i kwestionariusz (na załączonym formularzu)
- życiorys
- opinia ks. Proboszcza/zaświadczenie z Parafii zamieszkania
- 2 zdjęcia
- opłata egzaminacyjna w wys. 150 zł (na konto Studium)

Zajęcia grupowe w Studium odbywają się we wtorki, w godzinach 8-20 od października do czerwca.

Nauka w Studium jest płatna. Wysokość opłaty semestralnej – 1600 zł. Opłata obejmuje zajęcia grupowe i indywidualne.

Diecezjalne Studium Muzyki Kościelnej

ul. Piłsudskiego 62

08-110 Siedlce

nr konta: 31 9194 0007 0024 8213 2000 0010

Podania wraz z kompletem załączników i dowodem wpłaty opłaty egzaminacyjnej należy składać w Notariacie Kurii Diecezjalnej w Siedlcach (ul. Piłsudskiego 62)

Kontakt: Małgorzata Trzaskalik-Wyrwa tel. 0 603 683 952

Ks. Michał Szulik tel. 0 506 046 646

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr Marek ANDRZEJUK z dniem 7 czerwca 2013 r. mianowany kapelanem domu Sióstr Zgromadzenia Najświętszej Rodziny z Nazaretu, przy ul. 11-go Listopada w Łukowie.

Ks. mgr lic. Jarosław RUCIŃSKI z dniem 30 czerwca 2013 r. zwolniony z urzędu notariusza Kurii Diecezjalnej Siedleckiej.

Ks. prałat mgr Ryszard ANDRUSZCZAK z dniem 1 lipca 2013 r. przedłużona na kolejną 5-letnią kadencję nominacja na urząd dziekana dekanatu garwolińskiego.

Ks. kanonik dr Jerzy GROCHOWSKI z dniem 1 lipca 2013 r. przedłużona na kolejną 5-letnią kadencję nominacja na urząd dziekana dekanatu dominickiego.

Ks. kanonik mgr Zdzisław DUDEK z dniem 1 lipca 2013 r. przedłużona na kolejną 5-letnią kadencję nominacja na urząd dziekana dekanatu terepolskiego.

Zmiany z dniem 1 lipca 2013 r.

Przeniesieni na emeryturę:

Ks. kanonik mgr Henryk DROZD zwolniony z urzędu proboszcza parafii pw. św. Józefa w Siedlcach i przeniesiony na emeryturę z zamieszkaniem przy tejże parafii.

Ks. Krzysztof MUĆKA zwolniony z urzędu proboszcza parafii Życzyn i przeniesiony na emeryturę z zamieszkaniem w Domu Księża Emerytów w Nowym Opolu.

Ks. Franciszek OLEKSIUK zwolniony z urzędu proboszcza parafii Czołomyje i przeniesiony na emeryturę z zamieszkaniem w Domu Księża Emerytów w Nowym Opolu.

Proboszczowie i administratorzy:

Ks. kanonik Sławomir OLOPIAK zwolniony z urzędu proboszcza parafii Wisznice oraz dziekana dekanatu wisznickiego i mianowany proboszczem parafii pw. św. Józefa w Siedlcach.

Ks. kanonik mgr lic. Jan PIENKOSZ zwolniony z urzędu proboszcza parafii Motwica i mianowany proboszczem parafii Wisznice oraz dziekanem dekanatu wisznickiego.

Ks. kanonik mgr lic. Henryk SIDORCZUK zwolniony z urzędu wiceoficjała Sądu Biskupiego Siedleckiego i mianowany proboszczem parafii Życzyn.

Ks. Jan MROCZEK zwolniony z urzędu proboszcza Wierzbno i mianowany proboszczem parafii Swory.

Ks. mgr lic. Piotr OSKROBA zwolniony z urzędu proboszcza parafii Swory i mianowany proboszczem parafii Czołomyje.

Ks. dr Marek SZLANTA zwolniony z urzędu proboszcza parafii Paprotnia i mianowany proboszczem parafii Huta Dąbrowa.

Ks. mgr Mirosław PIETRZAK zwolniony z urzędu proboszcza parafii Huta Dąbrowa i mianowany proboszczem parafii Kornica.

Ks. Andrzej TREBNIO zwolniony z urzędu proboszcza parafii Kornica i mianowany proboszczem parafii Paprotnia.

Ks. Kazimierz JÓŻWIK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej i mianowany proboszczem parafii Wierzbno.

Ks. mgr lic. Jarosław ZALEWSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Przemienienia Pańskiego w Garwolinie i mianowany proboszczem parafii Radcze.

Ks. mgr Wojciech GAWAŁKO zwolniony z urzędu administratora parafii Korytnica Łaskarzewska i mianowany proboszczem parafii Motwica.

Ks. mgr Zbigniew GRZYMAŁA zwolniony z urzędu proboszcza parafii Radcze i mianowany administratorem parafii Korytnica Łaskarzewska.

Neoprezbiterzy:

Ks. mgr Arkadiusz BYLINKA mianowany wikariuszem parafii Stare Opole.

Ks. mgr Michał CELEJ mianowany wikariuszem parafii Janów Podlaski.

Ks. mgr Sławomir GNYSZKA mianowany wikariuszem parafii Warszawice.

Ks. mgr Witold JUSZCZUK mianowany wikariuszem Kornica.

Ks. mgr Marcin KOMOSZYŃSKI mianowany wikariuszem parafii Zbuczyn.

Ks. mgr Krzysztof SOBCZUK mianowany wikariuszem parafii Jabłoń.

Ks. mgr Artur STEFANIAK mianowany wikariuszem parafii Mokobody.

Ks. mgr Krzysztof WĘGRZYNEK mianowany wikariuszem parafii Wilga.

Ks. mgr Arkadiusz ŚLEDŹ skierowany na zastępczą posługę duszpasterską w SP ZOZ przy ul. Bema 22 w Siedlcach.

Wikariusze i księża z poza duszpasterstwa parafialnego:

Ks. Adam ANTONOWICZ – uzyskał pozwolenie na pracę duszpasterską w Islandii.

Ks. mgr Leon BOBROWSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Okrzeja i mianowany wikariuszem parafii Ulan.

Ks. mgr Marcin BUDZYŃSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej i mianowany wikariuszem parafii pw. św. Stanisława BM w Siedlcach.

Ks. mgr Łukasz CELIŃSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Zbuczyn i mianowany wikariuszem parafii katedralnej w Siedlcach.

Ks. mgr Mikołaj CZERNECKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Hadynów i skierowany jako rezydent do parafii pw. św. Brata Alberta w Łukowie

Ks. mgr Robert DASZCZUK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Komarówka Podlaska i mianowany wikariuszem parafii Okrzeja.

Ks. dr Jerzy DUDA zwolniony z urzędu wikariusza parafii Ducha Świętego w Siedlcach i skierowany na urlop naukowy w celu przygotowania habilitacji.

Ks. mgr Marcin DUDZIŃSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Ryki i mianowany wikariuszem parafii pw. bł. Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej.

Ks. mgr Grzegorz GŁADYSZ zwolniony z urzędu wikariusza parafii Terespol i mianowany wikariuszem parafii Przemienienia Pańskiego w Garwolinie.

Ks. mgr Franciszek KLEBANIUK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Przemienienia Pańskiego w Łukowie i mianowany wikariuszem parafii Ducha Świętego w Siedlcach.

Ks. mgr Tomasz KOPRIANIUK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Przemienienia Pańskiego w Garwolinie i mianowany prefektem w Katolickim Liceum Ogólnokształcącym im. C. K. Norwida i Gimnazjum im. C. K. Norwida w Garwolinie.

Ks. mgr lic. Krzysztof KOROLCZUK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Kłoczew i skierowany na urlop zdrowotny.

Ks. mgr Bogdan KOZŁOWSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Mokobody i mianowany wikariuszem parafii Sosnowica.

Ks. mgr Waldemar KUŁAK zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Stanisława BM w Siedlcach i na mianowany wikariuszem parafii Chry-

stusa Króla w Międzyrzecu Podlaskim.

Ks. mgr Karol NASIŁOWSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Sosnowica i mianowany wikariuszem parafii Terespol.

Ks. mgr Wiesław MUĆKA zwolniony z urzędu wikariusza parafii bł. Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej i mianowany wikariuszem parafii Przemienienia Pańskiego w Garwolinie.

Ks. mgr Tomasz Oponowicz zwolniony z urzędu wikariusza parafii Wilga i mianowany wikariuszem parafii Ryki.

Ks. mgr Piotr Orłowski zwolniony z urzędu wikariusza parafii Stare Opole i mianowany wikariuszem parafii Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej.

Ks. mgr Grzegorz Osipacz zwolniony z urzędu wikariusza parafii Życzyn i mianowany wikariuszem parafii Hadynów.

Ks. mgr Paweł Padysz zwolniony z urzędu wikariusza parafii Okrzeja i mianowany wikariuszem parafii Przemienienia Pańskiego w Łukowie.

Ks. mgr Paweł Paszkiewicz zwolniony z urzędu wikariusza parafii Wołyn i mianowany wikariuszem parafii Tucznia.

Ks. mgr lic. Tomasz Paśniczek zwolniony z urzędu wikariusza parafii Najświętszego Serca Jezusowego we Włodawie i mianowany wikariuszem parafii Okrzeja.

Ks. mgr lic. Sławomir Pękała zwolniony z urzędu wikariusza parafii Warszawice i mianowany wikariuszem parafii Komarówka Podlaska.

Ks. mgr Dariusz Radywaniuk zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim i mianowany wikariuszem parafii pw. Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej.

Ks. mgr Piotr Sawiuk zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Brata Alberta w Łukowie i mianowany wikariuszem parafii Najświętszego Serca Jezusowego we Włodawie.

Ks. mgr Paweł SMARZ zwolniony z urzędu wikariusza parafii Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podlaskim i mianowany wikariuszem parafii Kłoczew.

Ks. mgr Rafał SOBIESZUK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Jabłoń i mianowany wikariuszem parafii Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podlaskim.

Ks. mgr Marek STRZEŻYSZ zwolniony z urzędu wikariusza parafii Janów Podlaski i mianowany wikariuszem parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Radzyniu Podlaskim.

Ks. mgr lic. Radosław SZUCKI zwolniony z urzędu wikariusza Kornica i mianowany wikariuszem parafii pw. NMP Matki Kościoła w Łukowie.

Ks. mgr Alfred WASILAK zwolniony z urzędu wikariusza parafii Tuczna i mianowany wikariuszem parafii Ryki.

Ks. mgr Kamil WASILEWSKI zwolniony z urzędu wikariusza Konstantynów i mianowany wikariuszem parafii Wohyń.

Ks. mgr Paweł WOJDAT zwolniony z urzędu wikariusza parafii Ulan i mianowany wikariuszem parafii Życzyn.

Ks. Artur WOJTKOWICZ zwolniony z urzędu wikariusza parafii Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podlaskim i mianowany wikariuszem parafii pw. św. Brata Alberta w Łukowie.

Ks. mgr Paweł ŻUKOWSKI zwolniony z urzędu wikariusza parafii Ryki i mianowany wikariuszem parafii Konstantynów.

Kapłani zakonni:

o. Jan WLAZŁY OMI zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezusa w Siedlcach.

o. Krzysztof WOLNIK OMI zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezusa w Siedlcach.

o. Rafał BYTNER OMI mianowany wikariuszem parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezusa w Siedlcach.

o. Sławomir STAWICKI OMI mianowany wikariuszem parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezusa w Siedlcach.

o. Marek SWAT OMI mianowany wikariuszem parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezusa w Siedlcach.

o. Tadeusz TOPOLSKI OFMCap. zwolniony z funkcji kapelana Zakładu Karnego we Włodawie.

o. Piotr WOŹNICKI OFMCap. mianowany kapelanem Zakładu Karnego we Włodawie.

GODNOŚCI

Ks. kanonik mgr lic. Jan DZIĘGA przeniesiony z grona kanoników honorowych do grona kanoników gremialnych Kapituły Katedralnej w Siedlcach i mianowany prałatem scholastykiem tejże Kapituły (15.06.2013 r.)

Ks. prałat Jerzy KALINKA przeniesiony z grona kanoników honorowych do grona kanoników gremialnych Kapituły Katedralnej w Siedlcach (15.06.2013 r.)

Ks. prałat Eugeniusz FILIPIUK przeniesiony z grona kanoników honorowych do grona kanoników gremialnych Kapituły Katedralnej w Siedlcach (15.06.2013 r.)

Ks. kanonik Krzysztof BARYGA przeniesiony z grona kanoników honorowych do grona kanoników gremialnych Kapituły Katedralnej w Siedlcach (15.06.2013 r.)

ZMARLI KAPŁANI

Ks. prałat Henryk Bujnik (1930-2013)

Urodził się 12.07.1930 r. w Rossoszu i w miejscowym kościele parafialnym został ochrzczony, otrzymując imiona Henryk Jan. Rodzicami jego byli Antoni i Marianna z d. Pasternak, małżonkowie Bujnik, rolnicy prowadzący własne gospodarstwo.

Siedmioletnią Szkołę Podstawową ukończył w 1944 r. w Rossoszu, a następnie uczył się w Gimnazjum i Liceum im. J. I. Kraszewskiego w Białej Podlaskiej, gdzie w 1950 r. otrzymał świadectwo dojrzałości.

Zaraz po maturze zgłosił się do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach. Jego proboszcz ks. Stanisław Forys i prefekt z liceum ks. Edmund Barbasiewicz wystawili swojemu uczniowi bardzo pozytywne świadectwo moralności, podkreślając jego dobre i przykładowe zachowanie w swoim środowisku oraz pozytywne cechy charakteru i postawy moralnej wśród rówieśników. Po sześciu latach studiów filozoficzno-teologicznych otrzymał dnia 22 grudnia 1956 r. święcenia kapłańskie w katedrze siedleckiej z rąk bpa Mariana Jankowskiego.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Łuków - Podwyższenia Krzyża Świętego (1957-1958), Łosice - św. Zygmunta (1958-1961), Kamionna (1961-1964). Po złożeniu rezygnacji przez ówczesnego proboszcza par. Kamionna, ks. Władysława Lewickiego, został od 1 marca 1964 r. wikariuszem zarządcą tejże parafii, a od 5 lutego 1965 r. jej administratorem, a później proboszczem.

Już od 1959 r. pełnił posługę duszpasterza głuchoniemych i niewidomych w diecezji aż do 1992 r. Znał język migowy, którym porozumiewał się z głuchoniemymi i posługiwał duszpastersko w tej grupie wiernych w diecezji. Również od 1969 r. był diecezjalnym referentem w duszpasterstwie dla umysłowo upośledzonych. W dekanacie węgrowskim został wybrany w 1969 r. wicedziekanem dekanatu na okres 3 lat, a w 1979 r. mianowany został dziekanem dekanatu węgrowskiego na okres 5 lat. Był również spowiednikiem sióstr na palcówce w Jerzyskach.

W Kamionnej podjął różnorakie prace remontowo-budowlane: adaptacja wnętrza kościoła do liturgii posoborowej, nowe ławki w kościele, rozbudowa cmentarza grzebalnego i budowa murowanego wikariatu. Za

jego 21-letnią, gorliwą posługę duszpasterską, parafianie dziękowali mu w pismach kierowanych do biskupa po nominacji na inną parafię. Proboszczem parafii Przemienienia Pańskiego w Garwolinie został od 15.09.1982 r. i równocześnie dziekanem dekanatu garwolińskiego.

Dnia 04.12.1982 r. został mianowany delegatem biskupa ds. gospodarczych Seminarium Duchownego na 6-letnią kadencję. Papież Jan Paweł II, na prośbę bpa Jana Mazura, nadał mu godność kapelana Jego Świątobliwości (8.11.1983).

W Garwolinie przeżywał ze swoimi wikariuszami sławne wydarzenia obrony krzyża w Zespole Szkół Rolniczych w Miętnej na przełomie lat 1983/84. Wspierał młodzież upominając się o prawo do obecności krzyża w ich szkole. Z tego okresu, jako pamiątki historyczne, ks. H. Bujnik, przekazał do archiwum diecezjalnego kilka tomów akt zawierających pisma, listy i szeroko pojętą korespondencję z czasów wydarzeń w Miętnej. Są to cenne źródła ukazujące postawę młodzieży oraz solidarność różnych środowisk szkolnych i robotniczych, okazywane uczniom i ich duszpaste-
rzom w Garwolinie.

Odszedł z Garwolina 28.08.1991 r. i został proboszczem parafii Wilga. Warunki zdrowotne były powodem kolejnej zmiany parafii. Został mianowany 15.07.1997 r. proboszczem parafii Hrud, gdzie pełnił obowiązki duszpasterskie do 11.08.2003 r. Ze względów zdrowotnych został przeniesiony na emeryturę z zamieszkaniem w Piszczacu. Doceniając jego gorliwość duszpasterską biskup Zbigniew Kiernikowski mianował go 20.04.2011 r. kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej w Garwolinie.

Choroba jednak postępowała i poprosił o przeniesienie do Domu Księżych Emerytów w Nowym Opolu, gdzie zamieszkał w październiku 2012 r. Tutaj został otoczony życzliwą opieką siostr albertynek w jego słabości z pamięcią i chorobie.

Zmarł w swoim mieszkaniu 14 czerwca 2013 r. Przeżył prawie 83 lata, w tym pełne 56 lat w kapłaństwie.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się dnia 18 czerwca w rodzinnej parafii Rossosz. Mszy św. pogrzebowej przewodniczył biskup Piotr Sawczuk, który wygłosił homilię. Eucharystię współkoncelebrowało ponad 60 kapłanów z diecezji siedleckiej, drohiczyńskiej i lubelskiej. Przy trumnie zmarłego zgromadziła się rodzina, przyjaciele, delegacje z parafii, w których pracował oraz miejscowi parafianie.

W homilii ksiądz biskup zwrócił uwagę na chrześcijański sens śmierci: „człowieka - kapłana, który został wszczępiony w kapłaństwo sakramentalne Chrystusa. Zadaniem kapłana jest udostępniać moce płynące z tajemnicy paschalnej. To jest wielkie uprzywilejowanie, ale także wielka odpowiedzialność złożona na barki kapłana. Aby Boga i jego spraw nie zasłaniać sobą, lecz ukazywać i łączyć z Bogiem. Chcemy dziękować Bogu za 56 lat kapłaństwa ks. Henryka i jego posługi duszpasterskiej w różnych miejscach i na wielu płaszczyznach z wykorzystaniem talentów i zdolności własnych. Dzisiaj odprowadzamy kapłana na cmentarz w rodzinnej parafii z nadzieją ostatecznego zmartwychwstania, a postawiony przy trumnie paschał jest znakiem naszej wiary w zmartwychwstałego Chrystusa, który zbawia wierzącego” - mówił ksiądz biskup.

Po Mszy św. wystąpiło kilku kapłanów ze słowem pożegnania. Ks. Michał Śliwowski, dziekan łosicki żegnał zmarłego w imieniu kapłanów pochodzących z parafii Kamionna oraz wikariuszy z czasów wspólnej pracy w Garwolinie i obrony krzyża w Miętmem. Ks. Marek Bielak, proboszcz parafii Kamionna, w której ponad dwadzieścia lat posługiwał Zmarły. Ks. Adam Bogdanowicz, proboszcz parafii Ostrówek, gdzie Zmarły rozbudował ówczesną kaplicę będącą obecnie kościołem parafialnym. Ks. Piotr Burczaniuk, wieloletni proboszcz parafii Rossosz i kolega z czasów studiów seminaryjnych. Ks. Ryszard Andruszczak, dziekan garwoliński żegnał Zmarłego w imieniu Kapituły Kolegiackiej Garwolińskiej, jako jej prepozyt. Ks. Zdzisław Dudek, dziekan terespolski w imieniu konfratrów dekanalnych, kiedy zmarły Ks. Prałat mieszkał jako emeryt w parafii Piszczac. Ks. infułat Jan Sobechowicz, emeryt z Sokołowa Podlaskiego i kolega z roku studiów i święceń kapłańskich. Miejscowy proboszcz ks. Franciszek Izdebski, podziękował wszystkim zgromadzonym za obecność i modlitwę na uroczystości pogrzebowej śp. ks. Henryka Bujnika.

Kondukt pogrzebowy prowadzony przez ks. M. Śliwowskiego, przeszedł na miejscowy cmentarz i tutaj zostało złożone do grobu ciało zmarłego kapłana.

Requiescat in pace

ks. Bernard Błoński

DODATEK

Bp prof. dr hab. Zbigniew Kiernikowski
Wydział Teologiczny UMK
Biskup Siedlecki

RECENZJA W SPRAWIE NADANIA FRANCISCO (KIKO) ARGÜELLO TYTUŁU DOKTORA *HONORIS CAUSA* KATOLICKIEGO UNIwersYTETU LUBELSKIEGO JANA PAWŁA II

Jesteśmy niejednokrotnie świadkami, jak Pan Bóg objawia w historii ludzkości swoje wielkie dzieła, prowadząc swoją historię wobec człowieka i z człowiekiem dla jego dobra. W szczególności dokonuje tego dla doprowadzenia człowieka do pełnej prawdy w poznaniu siebie i do wolności od siebie, by był zwrócony ku Bogu jako Jego obraz i podobieństwo. Takim wielkim dziełem w ubiegłym wieku był niewątpliwie Sobór Watykański II. Zwołany przez Jana XXIII miał za myśl przewodnią „aggiornamento”. Zawołanie to wyrażało nie tylko *proste* „unowocześnienie” nauczania i praktyk Kościoła, by bardziej odpowiadały współczesności i szły z nią w parze, ale przede wszystkim sięgnięcie do źródeł wiary i tradycji Kościoła, by był on we współczesnym świecie bardziej świadomy siebie jako znak jedności i sakrament zbawienia. Chodziło nie tylko o wydobycie na światło starożytnych zwyczajów na podobieństwo odkryć archeologicznych, ale o udostępnienie i wprowadzenie w życie członków Kościoła najstarszych tradycji, tak by mogli z nich korzystać z pożytkiem dla siebie i dla wspólnoty, w której żyją – zarówno wspólnoty wierzących, jak i całej ludzkiej społeczności.

Pan Bóg, jako twórca historii, wzbudzając takie dzieła, jak Sobór Watykański II, jednocześnie daje swoje natchnienia wybranym ludziom, wybranym kobietom i mężczyznom, by owe dzieła wprowadzali w życie. Tak należy spojrzeć również na powołanie Francisca (Kiko) Argüello oraz Carmen Hernández i tych, którzy razem z nimi oddali siebie w służbie dziełu, które ostatecznie przybrało formę Drogi Neokatechumenalnej.

Spełniając prośbę władz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w Lublinie o przedstawienie dorobku i wkładu Kiko Argüello w życie Kościoła i społeczności ludzkiej, pragnę najpierw zaznaczyć i uwypuklić fakt raczej niecodzienny przy ocenie czyichś dokonań. W przypadku Kiko Argüello mówienie o jego dorobku sprowadza się raczej do ukazania tego, czego z nim i przez niego dokonał Pan Bóg, a na co on wielokrotnie i na różne sposoby dawał swoją odpowiedź. Jego zasługą jest właśnie to odpowiadanie, które w istocie rzeczy pochłonęło go niemal całkowicie i znalazło wyraz w licznych przejawach jego życia, w wykorzystaniu osobistych zdolności oraz w wysiłku i trudzie zaangażowania oraz pełnej poświęcenia pracy na wielu płaszczyznach, a także głębokiego wołania do Boga z głębokości egzystencji ludzkiej, szczególnie doświadczonej cierpieniem i pytającej o cierpienie niewinnych.

Rys społeczno-historyczny działalności Kiko Argüello

Francisco (Kiko) José Eduardo Argüello urodził się 9 stycznia 1939 w León w Hiszpanii. Studiował malarstwo na Akademii Sztuk Pięknych w Madrycie, był uczniem w „szkole” Picassa. Wraz z Carmen Hernández jest inicjatorem Drogi Neokatechumenalnej, którą obecnie kierują wraz z księdzem Mario Pezzim. Po czterdziestu latach działania w ponad stu krajach Neokatechumenat został oficjalnie zatwierdzony przez Papieską Recenzję 15 Radę do Spraw Świeckich i otrzymał statuty (2002 – ad experimentum, 2008 – definitywnie). Papież Jan Paweł II określił go „jako itinerarium formacji katolickiej ważnej dla społeczeństwa i czasów dzisiejszych” (*List Ogniquilvolta*, 30 sierpnia 1990).

Poznałem osobiście Kiko Argüello w roku 1973. Jego działalność stała wówczas u początków. W roku 1968 rozpoczął wraz z Carmen Hernández i ks. Francisco Cuppinim pierwsze katechezy w Rzymie. Był to czas bardzo intensywnych działań i transformacji życia w Kościele. Wprowadzano wówczas uchwały Soboru Watykańskiego II. Był to również czas, w którym na Zachodzie panowała atmosfera kontestacji dotychczasowych form organizacji społeczeństwa i poszukiwania form nowych, na tle wydarzeń z 1968 roku („rewolta młodych”). Pojawiało się zatem wiele pytań dotyczących życia nie tylko poszczególnych osób, ale także pojmowania i organizowania życia społecznego. Pytania dotyczyły także obecności czy aprobaty chrześcijańskiego życia w „nowoczesnym” społeczeństwie. Dotychczasowe

formy i sposoby przeżywania chrześcijaństwa, a więc szczególnie pełnienie praktyk religijnych i ich wpływ na życie, były często stawiane pod znakiem zapytania, kwestionowane i odrzucane. Istniało też wielkie zapotrzebowanie na odpowiedzi na pytania nurtujące zaangażowanych chrześcijan.

W takim kontekście historycznym rozwija się misja Kiko Argüello. Jej korzenie tkwią w jego osobistych doświadczeniach na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych. Przeżył bowiem kryzys egzystencjalny, będący skutkiem konfrontacji jego tradycyjnego wychowania i wykształcenia z tym, co stało przed nim jako człowiekiem wrażliwym i artystycznie uzdolnionym. Mimo osiągnięć i sukcesów w dziedzinie sztuki, które zapewniły mu uznanie (w 1959 r. otrzymał w Madrycie Państwową Nagrodę Nadzwyczajną w zakresie malarstwa), borykał się z pytaniami dotyczącymi sensu życia, a w szczególności z pytaniami o cierpienie, zwłaszcza o cierpienie niewinnych. Ten kryzys stał się go wobec pytań o obecność Boga w życiu człowieka. Dotknął krawędzi nihilizmu. Stało się to wszystko okazją do tego, by skierował się do Jezusa Bp prof. dr hab. Zbigniew Kiernikowski 16 Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego oraz poznał rolę Maryi jako służebnicy Słowa, a także stopniowo odkrywał sens Kościoła jako wspólnoty gromadzonych przez Słowo ludzi, którzy doznali życiowych załamań, ale do których dotarła moc Ewangelii.

W takim kontekście krystalizuje się, dzięki współpracy z innymi, spotkanie tych doświadczeń charyzmatycznych z systematyczną pracą nad odnową liturgii, a w szczególności katechumenatu. Jest to czas prac dykasterii watykańskich i teologów m.in. nad odnowieniem obrzędów wtajemniczenia dorosłych.

Zaangażowanie i wkład w odnowę katechumenatu i liturgii

Na kilka lat przed głoszeniem katechez w Rzymie, kierując się duchowością Karola de Foucauld i przekonaniem o potrzebie ewangelizacji wśród biednych i cierpiących, Kiko zamieszkuje w slumsach Madrytu, w dzielnicy PalomerasAltas. Tam, dzięki jego i Carmen świadectwu życia chrześcijańskiego, kształtuje się mała wspólnota chrześcijańska, czerpiąca z ducha Soboru Watykańskiego II. Było to możliwe dzięki zrozumieniu i wsparciu ze strony Arcybiskupa Madrytu Casimira Morcillio, który zachęcił, by to doświadczenie katechetyczne dotarło do parafii.

Kiko Argüello wraz z Carmen Hernández i ich ekipą stopniowo tworzą aplikację praktyczną tego, co stanowią dokumenty watykańskie i opracowania teologów. W ciągu kilku lat doświadczenia we wspólnocie w slumsach kształtuje się pewna synteza kerygmatyczno-katechetyczna w oparciu o słowo Boże, liturgię i doświadczenie wspólnoty. Stopniowo odkrywana jest droga, którą trzeba przejść, aby dzięki dojrzałej wierze żyć mocą chrztu i podejmować problemy związane z zachodzącymi przemianami społecznymi.

Tak zarysowuje się schemat Drogi Neokatechumenalnej. Wygłaszane i opracowywane przez Kiko i Carmen katechezy stanowią praktyczny wyraz i zastosowanie katechumenatu dla dorosłych. Należy podkreślić, że stopniowo okazuje się, że cała ta „działalność” to nie jest tylko jakiś charyzmatyczny zryw i przelotny poryw nowości, lecz praktyczna propozycja wypełnienia tego, co stało się przedmiotem pracy instytucji kościelnych, a czego owocem był znamienity dokument, a właściwie księga liturgiczna: „Ordo Initiationis Christianae Adultorum”, opublikowana w 1972 roku przez Kongregację Kultu Bożego. Ta zbieżność doświadczeń i inicjatyw Kiko Argüello i jego ekipy z pracami i postanowieniami Kongregacji Kultu Bożego oraz innych dykasterii watykańskich i teologów to nie tylko „przygodkowy, szczęśliwy zbieg okoliczności”, lecz owoc działania Ducha Świętego w Kościele i posłuszne poddanie się prowadzeniu Kościoła przez tych, którzy zostali obdarzeni charyzmatem.

Nie jest tutaj możliwe bliższe omówienie katechez głoszonych przez Kiko i Carmen, a następnie przekazywanych przez tworzące się we wspólnotach Drogi Neokatechumenalnej ekipy katechistów. Pragnę jednak stwierdzić i bardzo to podkreślić, że te katechezy, powstające stopniowo w miarę kształtowania się struktury Drogi (jako konkretny schemat), treścią, formą, zawierają w sobie i niosą ewangelijne orędzie, skierowane do współczesnego człowieka i trafiające w jego problemy i potrzeby. Stanowią bardzo konkretną propozycję odpowiedzi na to wszystko, co nurtuje serce człowieka.

Mocnym atutem katechez jest ich osadzenie w Biblii jako świadku historii zbawienia, którą prowadzi Bóg przez wybranych ludzi i przez wybrany naród, aż do Jezusa Chrystusa i Kościoła. Ta historia nie jest jednak tylko przeszłością. Jest ona żywa i staje się wszędzie tam, gdzie jest głoszone to samo słowo i gdzie człowiek odkrywa siebie w sytuacji potrzeby zbawienia, uznaje to i w posłuszeństwie daje się prowadzić.

Doniosłość tych katechez leży nie tylko w ich treści, ale także w tym, że stanowią organiczną całość i tworzą strukturę, która odpowiada etapom katechumenatu. Naturalnie chodzi tutaj głównie o katechumenat pochrzcielny; w swej strukturze odpowiada on jednak katechumenatowi w sensie ścisłym. Tę strukturę w głównych zarysach wyznaczają kolejno:

- katechezy zwiastowania;
- katechezy związane z poszczególnymi skrutykami (na etapie prekatechumenatu i katechumenatu);
- katechezy na etapie wręczeń: Liturgii Godzin, Credo i Ojciec Nasz;
- katechezy wybrania i mistagogiczne.

Do tego dochodzą różne katechezy związane z przebiegiem i realizacją Drogi przez wspólnotę, katechezy dotyczące „mocnych” okresów liturgicznych (Adwent, Wielki Post, Pascha) oraz katechezy dawane na początku roku ewangelizacyjnego dla formacji katechistów na tematy z Magisterium Kościoła.

Należy zaznaczyć, że katechezy są owocem współdziałania charyzmatu, który przedstawia Kiko Argüello i Carmen Hernández oraz urzędu nauczycielskiego i pasterskiego Kościoła. Katechezy były weryfikowane i uzupełnione cytatami z Katechizmu Kościoła Katolickiego, przez odpowiednie kongregacje Stolicy Świętej i uzyskały ich definitywną aprobatę.

„Zasługa” Kiko Argüello tkwi w tym, że w swoim powołaniu charyzmatycznym ma poczucie konieczności odniesienia się do urzędu nauczycielskiego i władzy pasterskiej Kościoła. Naturalnie, nie było to i nie jest to łatwe. Czasem ujawniają się konkretne napięcia. To zawsze miało miejsce w Kościele.

W miarę jak powstawały nowe wspólnoty i krystalizowała się natura Drogi Neokatechumenalnej, działalność Kiko Argüello nie polegała na tworzeniu katechez, ale koncentrowała się na kształtowaniu bardzo wyrażonej struktury organizacyjnej, pozwalającej na ewangelizowanie w różnych krajach, diecezjach i parafiach, zawsze w oparciu o posłuszeństwo wobec Kościoła. Oczywiście taka relacja nie jest pozbawiona tego, co zawsze powstaje między charyzmatem a instytucją. Charyzmat bowiem zawsze wnosi coś nowego, co przyzywa czynnik instytucjonalny do rewizji i odnowienia.

Owocem głoszonego kerygmatu i formacji chrześcijańskiej prowadzonej przez Drogę Neokatechumenalną jest to, że wielu ludzi powraca do

wiary. W wielu parafiach jest prowadzone duszpasterstwo oparte na katechumenacie i parafie otrzymują nowy impuls ewangelizacyjny. Coraz więcej małżeństw ma odwagę pełnego otwarcia na życie według nauczania encykliki *Humane vitae* papieża Pawła VI i kształtowania rodzin według ducha chrześcijańskiego. Wiele rodzin – i to często wielodzietnych ofiarowało się na misję ewangelizacyjną w różnych zakątkach świata. Budzą się nowe powołania do kapłaństwa i życia zakonnego, w szczególności kontemplacyjnego, które są liczone już w tysiącach. Zostało erygowanych blisko 100 seminariów diecezjalnych i misyjnych Redemptoris Mater. Została podjęta *Missio ad gentes*, w której biorą udział całe rodziny pod przewodnictwem prezbitera. Oto niektóre przejawy działalności Drogi Neokatechumenalnej zainicjowanej przez Kiko Argüello i Carmen Hernández.

W postawie i działalności Kiko Argüello stwierdzam wyraźną cechę służebności charyzmatu wobec pasterskiego urzędu Kościoła. Taka postawa i takie działanie prowadzi do bardzo owocnej ewangelizacji, dzięki której Kościół przez swych oddanych członków staje z ewangelijną mocą wobec konkretnych sytuacji ludzi w dzisiejszym świecie. Dotyczy to zarówno obszarów, gdzie jeszcze nie była głoszona Ewangelia, jak również krajów tradycyjnie chrześcijańskich, gdzie wiara straciła realny wpływ na życie chrześcijan. Odpowiada to wezwaniom papieży do Nowej Ewangelizacji, w szczególności Jana Pawła II i Benedykta XVI wyrażanym wielokrotnie i na różnych miejscach. Przykładowo można wymienić adhortacje posynodalne *Ecclesia in Europa* lub *Verbum Domini*.

Działalność ewangelizacyjna na płaszczyźnie architektury i sztuki

Ważną płaszczyzną działania Kiko Argüello na rzecz ewangelizacji i kształtowania mentalności chrześcijańskiej oraz stwarzania warunków sprzyjających tym zadaniom jest dziedzina sztuki, zarówno malarskiej, jak i architektonicznej. Ogólnie należy stwierdzić, że Kiko Argüello zaangażował swoje zdolności artystyczne i przygotowanie w dziedzinie sztuki w niesienie pomocy drugiemu człowiekowi, w ewangelizację i w formację chrześcijańską. Malowane przez niego ikony o tematyce chryzologicznej, historiozbowczej i maryjnej stały się nieodłącznym elementem towarzyszącym głoszeniu katechez.

Drugą dziedziną związaną z wykorzystaniem sztuki w służbie kształtowania wiary i doświadczenia religijnego jest projektowanie i wykonywanie

przestrzeni liturgicznej. Znamiennej cechą zasługującą na szczególne podkreślenie jest kierowanie się Kiko Argüello duchem liturgii odnowionej po Soborze Watykańskim II. W projektowanej przez niego przestrzeni liturgicznej odpowiednie usytuowanie mają kolejno: miejsce przewodniczenia, ambona i ołtarz oraz stosowna przestrzeń dla całego zgromadzenia. Nadto Kiko uwzględnia potrzebę stworzenia odpowiedniej przestrzeni do adoracji Najświętszego Sakramentu oraz do skrutacji Pisma świętego.

Koncepcję i strukturę architektoniczną, w której wyraża się właściwe zagospodarowanie przestrzeni przeznaczonej do celebrowania liturgii i codziennego życia (tzn. w szczególności studium) widać wyraźnie w zaprojektowanych przez Kiko Argüello i jego współpracowników budynkach seminariów RedemptorisMater. Opracowany przez Kiko model został zaaplikowany ze stosownymi adaptacjami w kilkudziesięciu takich seminariach (m.in. Rzym, Medelin, Macerata, Warszawa). Przykładem zastosowania koncepcji Kiko jest także DomusGalilaeae w Ziemi Świętej. Mówiąc o dziełach sztuki i malarstwa sakralnego Kiko, należy również wspomnieć jego malowidła w katedrze w Madrycie.

W architekturze i malarstwie Kiko Argüello dominuje jednocześnie myśl teologiczna i katechetyczna. Przestrzeń i obrazy (ikony) przemawiają do człowieka, by wprowadzać go w kontemplację misterium Chrystusa. Spotykają się tutaj estetyka i teologia w służbie człowiekowi.

Ewangelizacja przez muzykę

Kolejną płaszczyzną działania Kiko, którą chcę tutaj przywołać, jest muzyka i śpiew w służbie liturgii i formacji religijnej. Jest to dziedzina wzbudzająca niemało kontrowersji ze strony muzyków kościelnych i krytyków muzycznych. Niemniej ma ona jednak swoje głębokie zakorzenienie w Biblii przez odniesienie do wspomnianych tam typów muzyki, śpiewu i instrumentów. Stamtąd też czerpie ducha spontaniczności i związku ze słowem Bożym. Przeważającą bowiem część pieśni komponowanych przez Kiko jest muzycznym opracowaniem psalmów i kantyków biblijnych lub adaptacją innych tekstów z Biblii czy z pism Ojców Kościoła.

Specyficzną cechą komponowanych przez Kiko Argüello pieśni jest związek z historią zbawienia. Mam na myśli nie tylko aspekt wyjściowy, tzn. środowisko, w którym dane teksty powstały, lecz ich aktualne przeznaczenie i odniesienie do etapów Drogi, czyli osobistego doświadczenia

działania Boga w życiu jej uczestników. Te pieśni są osadzone w kontekście katechez na różnych etapach wtajemniczenia i stają się w konsekwencji nośnikami przeżyć duchowych, i to zazwyczaj bardzo głębokich i zasadniczo wpływających na życie uczestników Drogi, zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i wspólnotowym.

Uważam, że jest to wielkie osiągnięcie na polu zastosowania muzyki i śpiewu w dzieło formacji chrześcijańskiej. Zastosowanie to jest zapewne odzwierciedleniem świadectwa, które znajdujemy m.in. w Liście do Kolosan: „Słowo Chrystusa niech w was przebywa w całym swym bogactwie: z całą mądrością nauczajcie i napominajcie siebie, psalmami, hymnami, pieśniami pełnymi ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w waszych sercach” (Kol 3,16; por. Ef 5,19).

Oprócz muzycznych kompozycji związanych bezpośrednio z liturgią i katechezą (formacją) Kiko Argüello podjął się w ostatnim czasie komponowania utworów w szerszym wymiarze, związanych z muzyką polifoniczną i instrumentalną. Jest autorem celebracji symfoniczno-katechetycznej „Cierpienie niewinnych”. Wiodący motyw symfonii, cierpienie niewinnych, jest osadzony w Biblii i odnosi się do wielkich bolesnych wydarzeń, związanych z obozami zagłady, i do licznych codziennych cierpień ludzi niewinnych, opuszczonych, chorych, niepełnosprawnych, zwłaszcza dzieci. Przesłanie tego dzieła nie tyle jest wołaniem o eliminowanie cierpienia, ile obwieszczeniem, że Jezus Chrystus wziął na siebie całą ludzką niesprawiedliwość, by ogłosić ludziom przebaczenie, zmartwychwstanie i życie wieczne. Symfonia podkreśla również nieodłączną rolę, jaką w tym dziele Boga, spełnionym w Jezusie Chrystusie, odgrywa Maryja, Dziewica-Matka. Ona cierpi z Niewinnym jako niewinna, by być Matką niewinnych.

Wykonanie tego utworu przez Orkiestrę i chór Drogi Neokatechumenalnej spotkało się z życzliwym przyjęciem i zostało odebrane jako wezwanie do głębokiej refleksji oraz otwierania perspektywy wiary i nadziei w odniesieniu do sytuacji, w których z ludzkiej perspektywy dominuje ciemność i beznadzieja. Odnosi się to nie tylko do wydarzeń z przeszłości, ale również do terażniejszości. Trzeba zaznaczyć, że przedstawiciele środowisk żydowskich zaproszeni do wysłuchania tej symfonii, byli bardzo poruszeni, wchodząc niejako w rezonans z jej przesłaniem.

Przy tej okazji warto zaznaczyć, że zarówno takie wydarzenie, jak wykonanie 8 maja 2012 w Nowym Jorku symfonii o cierpieniu niewinnych w

obecności rabinów, jak i cała działalność na polu biblijnej katechezy, która wyjaśnia i właściwie umiejscawia rolę narodu wybranego w historii ludzkości, prowadzi do zbliżenia między chrześcijanami i wyznawcami judaizmu.

Podsumowując nakreślone wyżej płaszczyzny zaangażowania Kiko Argüello, należy stwierdzić:

- jego działania są zakorzenione w Biblii i uwzględniają aktualne nauczanie Urzędu Nauczycielskiego Kościoła, w szczególności w tym, co jest owocem Soboru Watykańskiego II i jego kontynuacją;
- jego działalność twórcza, zarówno na polu katechetycznym, jak i polegająca na włączeniu sztuki w służbę przesłania chrześcijańskiego, odnosi się do sytuacji dzisiejszego człowieka oraz ujmuje go w świetle potrzeby odkrycia siebie w kontekście wspólnoty religijnej i szerzej całej społeczności ludzkiej;
- ma on na uwadze fakt, że chrześcijanie zarówno indywidualnie, jak i jako wspólnota mają zadanie misyjne wobec świata, niosąc mu dobrą nowinę o miłości Boga, która obwieszcza człowiekowi przebaczenie i uzdalnia go do życia w przebaczeniu, a w konsekwencji służy budowaniu Kościoła jako znaku i sakramentu zbawienia wobec świata;
- jego odczytanie przesłania ewangelijnego i służba temu przesłaniu oraz jego działania wyrażają docenienie misji narodu wybranego, tworzącego środowisko, w którym tkwią korzenie chrześcijańskiej wiary, przyczyniając się do kształtowania pełniejszych i bardziej właściwych relacji między chrześcijaństwem a judaizmem;
- jego twórczość nie jest tylko teoretyczna, ale w sensie praktycznym dociera do wielu ludzi wpływając istotnie na ich życie, kształtując nowe czy aktualizując dotychczasowe (stare i tradycyjne) formy działalności kościelnej, co, wyżej szeroko przedstawiłem.

Mając to wszystko na uwadze, stawiam wniosek o nadanie Francisco (Kiko) José Eduardowi Argüello tytułu doktora *honoris causa* Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II.

BIERZMOWANIE JAKO SAKRAMENT DUCHA ŚWIĘTEGO

Wstęp

Duch Święty jest imieniem własnym trzeciej osoby Trójcy Świętej. Jako Osoba został w pełni objawiony, udzielony i przyjęty w czasach ostatecznych, zapoczątkowanych wcieleniem Syna Bożego (KKK 686). Pojęcie duch, hebrajskie ruah, oznacza tchnienie, powietrze, wiatr (KKK 691), ale także przestrzeń pomiędzy niebem a ziemią. W tej przestrzeni żyje człowiek. Duch Święty jest „przestrzenią” duchową, w której następuje spotkanie z Bogiem Ojcem przez Chrystusa. Nowy Testament określa Ducha Świętego pojęciem Pnuma¹.

1. Duch Święty w historii zbawienia

1.1. Objawienie Ducha w Starym Testamencie

Duch Święty jest współistotny Ojcu i Synowi. On działa z Ojcem i Synem oraz wspólnie z nimi odbiera uwielbienie i chwałę (KKK 685). Jego obecnością jest przeniknięte pierwsze stworzenie świata. Duch Boży unoszący się nad wodami uporządkował ziemię, która była bezładem i pustkowiem pogrążonym w ciemności (Rdz 1,2). Duch uporządkował chaos wśród rzeczy stworzonych. On jest sprawcą ładu i harmonii w kosmosie. Szczytem stworzenia jest człowiek. On stał się istotą żywą dzięki Bożemu tchnieniu, które ożywiło ciało ludzkie wzięte z ziemi (Rdz 2, 7).

Starotestamentalnym teofaniom Boga towarzyszyły różne znaki. Jednym z nich była gołębica. Noe wypuścił z arki gołębicę, by przekonać się, czy po potopie ziemia nadaje się już do zamieszkania. Ptak powrócił trzymając w dziobie zieloną gałązkę z drzewa oliwnego, symbolizującą nowe życie (Rdz 8, 10). Odczekał jeszcze siedem dni i znowu wypuścił gołębicę, ale ona już nie powróciła do niego (Rdz 8,12).

W Starym Testamencie symbolem Ducha Bożego był palec. Palcem Boga zostało zapisane Jego prawo na kamiennych tablicach. Gdy Ten, Któ-

¹ R. Cantalamessa, *Pieśń Ducha Świętego*, tł. M. Przechowski, Wydawnictwo Sióstr Loretanek, Warszawa 2009, s. 22- 23.

ry Jest zakończył rozmowę z Mojżeszem na górze Synaj, dał mu dwie tablice Świadectwa. Były to tablice kamienne zapisane palcem Bożym (Wj 31, 18). Także obłok był symbolem chwały Bożej i Jego Ducha. Gdy Mojżesz wszedł na szczyt góry Synaj, górę zakrył obłok Bożej chwały (Wj 24, 15-16). Odtąd, ile razy Mojżesz wchodził do namiotu Pana, pojawiał się słup obłoku i zatrzymywał się u wejścia do namiotu. W takiej scenerii Pan rozmawiał z Mojżeszem (Wj 33, 9).

Podobnie było podczas wędrówki Izraelitów wyzwolonych z niewoli egipskiej w ich wędrówce przez pustynię do Ziemi Obiecanej. Duch Boży był obecny pośród nich w świetlistym słupie obłoku. Ten symbol obecności Pana był dla Izraelitów znakiem wyruszenia w drogę, albo pozostania jeszcze na miejscu. Obłok Pana za dnia zakrywał przybytek, a w nocy błyszczał jak ogień na oczach całego domu izraelskiego w czasie ich pielgrzymowania (Wj 40, 36- 38).

Znakiem Ducha Bożego był także ogień. On przemienia wszystko, co napotka na swojej drodze. Po zetknięciu z nim nic nie pozostaje takie samo. Ogień także oczyszcza, ogrzewa i oświetla². Duch Boży przemienia ludzi. Prorocy oczyszczeni i natchnieni mocą Ducha Bożego zyskiwali świadomość, że są głosicielami Bożej mądrości, głosem Boga i proklamatorami Jego orędzia zbawienia. Prorok natchniony przez Ducha Świętego miał odwagę upominać ludzi i z mocą ogłaszać wolę Stwórcy (KKK 696). Słowo prorockie miało moc skierowania niewiernych Izraelitów na drogę wierności Bogu. Z taką mocą działał m.in. prorok Eliasz. Był jak ogień, a jego słowo płonęło jak pochodnia. To on słowem Pańskim zamknął niebo. On także trzy razy sprowadził z niego ogień (Syr 48, 1-3).

Duch Boży działający w sercach i życiu proroków przekazywał ludziom prawdy zbawcze. Prorok Izajasz z działalnością Ducha związał przyjście Mesjasza. „Wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wypuści się odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bōżaźni Pańskiej” (Iz 11, 1-2). Mesjasz będzie napełniony Duchem Pańskim. On będzie dawcą błogosławieństwa i życia³. Prorok Izajasz zapowiadał również wylanie Ducha Bożego na innych ludzi (Iz 32, 15). Skutkiem tego wylania będzie szczęście i pokój pośród nich.

² B. Nadolski, *Leksykon liturgii*, Pallottinum, Poznań 2006, s. 1514.

³ G. Zevini, P. G. Cabra, *Lectio divina na każdy dzień*, t. I, Wydawnictwo Sióstr Loretanek, Warszawa 2009, s. 77.

1.2. Paraklet objawiony przez Chrystusa

Cały Nowy Testament jest przeniknięty obecnością Ducha Bożego. On jest sprawcą wcielenia Syna Bożego. Jego moc sprawiła, że Maryja z Nazaretu poczęła i urodziła Syna Bożego w naturze ludzkiej⁴. Duch Pański osłonił Ją swoim cieniem. Sprawił, że dziewica stała się matką. Święte, które się z Niej narodziło było Synem Najwyższego (Łk 1, 35).

W Nowym Testamencie, oprócz cienia osłaniającego Maryję, symbolem obecności Ducha Świętego była gołębica. Gdy Jezus przyjął chrzest pokuty od Jana i wyszedł z Jordanu „otworzyły mu się niebiosa i ujrzał Ducha Bożego zstępującego jak gołębica i przychodzącego na Niego” (Mt 3, 16).

Obłok jako symbol Ducha Bożego towarzyszył Jezusowi na górze Tabor. Podczas przemienienia, którego świadkami byli Piotr Jakub i Jan, zjawił się obłok i osłonił ich. A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!» (Łk 9, 34). Świetlisty obłok Bożej chwały towarzyszył również wniebowstąpieniu Jezusa. Uczniowie wpatrujący się w Niego, mieli świadomość obecności Ducha Świętego, który działał w życiu Jezusa. Obłok zabrał im Go sprzed oczu (Dz 1, 9). Te symbole obecności Parakleta dawały uczestnikom ziemskiej misji Chrystusa poczucie wchodzenia w świętość Boga i otwierały ich serca na tę nadprzyrodzoną rzeczywistość (KKK 697).

Znaki wskazujące i objawiające Ducha Pańskiego zmierzały ku wydarzeniu Jego zesłania w dniu Pięćdziesiątnicy. W pięćdziesiątym dniu zmartwychwstały Chrystus posłał od Ojca Ducha Świętego do Apostołów, którzy wraz z Maryją byli zebrani na modlitwie w wieczerniku. Uczniowie Pana byli wciąż sparaliżowani strachem, przeżywali niepewność i zakłopotanie. Nawet spotkanie ze Zmartwychwstałym nie odbudowało w pełni ich wiary i nadziei. Dopiero Duch Święty dał im pewność egzystencjalną i świadomość eklezjalną. Uzyskali je, gdy zmartwychwstały Pan wylał na nich moc swego Ducha (Dz 2, 3). Dokonało się to nagle wśród szumu z nieba i jakby uderzenie gwałtownego wiatru. Znakiem Parakleta były języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. Gdy wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić (Dz 2, 4). Ich lęk i niepokój zostały pokonane. Oni odczuli potrzebę głoszenia wielkich dzieł Boga. Moc

⁴ Por. W. Świerżawski, *Bierzmowanie*, Wrocław 1984, s. 58- 59.

Ducha Bożego będzie im towarzyszyć w głoszeniu Ewangelii o Ukrzyżowanym, który zmartwychwstał. Oni, napełnieni Duchem Świętym głosili odważnie orędzie zbawienia (Dz 4, 31).

Duch Prawdy czynił ich przepowiadanie skutecznym. Zachęty Piotra do wiary i nawrócenia, skierowane do słuchaczy w dniu zesłania Parakleta, zostały przyjęte przez około trzy tysiące ludzi. Ci uwierzyli i poprosili o chrzest w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów. Ochrzczeni otrzymali w darze Ducha Świętego (Dz 2, 37-38).

Działalność ewangelizacyjna Kościoła prowadzi do wiary. Ta zaś prowadzi do chrztu i bierzmowania oraz Eucharystii. Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do niej Piotra i Jana, którzy przyszli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego. Wtedy wkładali Apostołowie na nich ręce, a oni Go otrzymywali (Dz 8, 14 - 17).

2. Bierzmowanie jako żywa pamiątka Pięćdziesiątnicy

Bierzmowanie jest sakramentem wylania Ducha Świętego. On przez ten znak sakramentalny działa wśród ludzi, których odkupił wcielony Syn Boży mocą swej paschy. Sakrament bierzmowania jest doświadczeniem mocy Ducha Świętego. Dla każdego wierzącego jest on tym, czym dla Kościoła apostołskiego była Pięćdziesiątnica⁵. W sakramencie bierzmowania człowiek zostaje obdarzony Duchem Ojca i Syna Bożego.

Celem sakramentu bierzmowania jest wydoskonalenie wiary⁶. A polega ono na rozwoju tego, co się dokonało w sakramencie powtórnych narodzin. Zdynamizowanie rozwoju i żywotności skutków chrztu prowadzi do coraz dojrzszej wiary. Ta wiara staje się coraz bardziej postawą życiową, a nie jedynie systemem przekonań, czy sumą wiedzy religijnej. Wybierzmowany, umocniony Duchem Świętym, doświadcza doskonalszego upodobnienia się do Chrystusa. Jest uzdolniony do dawania świadectwa o Jego męce i zmartwychwstaniu. Jest także uzdolniony do budowania Ciała Chrystusa w wierze i miłości (KKK 1303).

Bierzmowanie, jako sakrament inicjacji chrześcijańskiej, wyciska niezatarte znamię Ducha Świętego w sercu człowieka. W nim zamieszkuje

⁵ Zob. R. Cantalamessa, dz. cyt., s. 201- 202.

⁶ A. Sielepin, *Chrystus Omega w liturgii. Rzeczywistość eschatyczna w sakramentach Kościoła*, PAT, Kraków 2004, s. 135.

Duch Ojca i Syna. Więź bierzmowanego z Chrystusem, której sprawcą jest Paraklet, ma charakter stały. Symbolem niepowtarzalności tego sakramentu jest sakramentalne znamię. Ta duchowa pieczęć odciska obraz Syna. Kto ją otrzymuje, posiada postać Chrystusa⁷. Pieczęć jest symbolem bliskim namaszczeniu. Świadczy o niezatartym charakterze bierzmowania i jego niepowtarzalności (KKK 698).

Kandydaci do bierzmowania, zanim otrzymają tę sakramentalną pieczęć, wyrażają publicznie pragnienie, aby działać w mocy Ducha Świętego, którego otrzymują. Pragną, korzystając z Jego umocnienia mężnie wyznawać wiarę i postępować według jej zasad⁸. Duch Święty przez bierzmowanie wspiera ochrzczonych w podtrzymywaniu i rozwijaniu życia Bożego, otrzymanego podczas chrztu. Żyjąc wiarą zyskują „formę” swego Zbawiciela, budują Jego mistyczne ciało i są świadkami Jego zmartwychwstania wobec innych ludzi⁹. Dary Ducha Świętego pomagają bierzmowanemu rozwijać miłość, wzrastać w wierze i dorastać do dojrzałości chrześcijańskiej oraz budować Kościół.

Namaszczenie Duchem daje udział w mesjańskiej posłudze Chrystusa jako proroka, kapłana i króla - pasterza. Bierzmowanie jest sakramentem mesjańskim. Chrzęścijanin wybierzmowany, jako nowy człowiek, jest włączony w misję Chrystusa, który w Kościele i przez Kościół głosi Ewangelię, uświęca wierzących oraz utwierdza darem miłosierdzia swych wyznawców na drodze zbawienia.

Przez sakrament bierzmowania człowiek ochrzczony jest uzdolniony do kontynuowania zbawczej misji Chrystusa w świecie. Ta kontynuacja to nade wszystko pogłębianie własnego zanurzenia w misterium śmierci i zmartwychwstania Wcielonego Słowa. W życiu codziennym polega ono na podejmowaniu zmagani duchowych, aby skutecznie przeciwstawiać się rządcom świata ciemności, a trwać na drodze Bożych przykazań (Ef 6, 12).

Bierzmowanie daje swoistą zbroję do tej walki duchowej, w myśl pouczeń Apostoła Narodów, który zachęca: „Obleczcie pełną zbroję Bożą, byście mogli się ostać wobec podstępnych zakusów diabła. Stańcie więc

⁷ Atanazy, *Listy do Serapiona*, III, 3, tł. S. Kalinkowski, wpr. H. Pietras, WAM, Kraków 1996, s. 121.

⁸ *Obrzędy bierzmowania dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*, Księgarnia św. Jacka, Katowice 2010, s. 28.

⁹ A. Sielepin, dz. cyt., s. 135.

(do walki) przepasawszy biodra wasze prawdą i obłókszy pancerz, którym jest sprawiedliwość, a obuwszy nogi w gotowość (głoszenia) dobrej nowiny o pokoju. W każdym położeniu bierzcie wiarę jako tarczę, dzięki której zdolacie zgasić wszystkie rozżarzone pociski Złego. Weźcie też hełm zbawienia i miecz Ducha, to jest słowo Boże” (Ef 6, 11. 13-17). On też poucza: „Walcz w dobrych zawodach o wiarę, zdobądź życie wieczne” (1 Tm 6, 12), oraz „Weź udział w trudach i przeciwnościach jako dobry żołnierz Chrystusa Jezusa” (2 Tm 2, 3).

Bierzmowanie jest sakramentem, w którym Paraklet przychodzi z pomocą ludzkiej słabości, wspomagając bierzmowanego swoimi darami. Gdy człowiek nie potrafi się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami (Rz 8, 26). On udziela też licznych darów. Owocami Paralekta są: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie (Ga 5, 22-23). Tak wyposażony bierzmowany jest uzdolniony, aby swoje dążenia kierować ku temu, co w górze, czyli do udziału w życiu Zmartwychwstałego¹⁰. „Jeśliście więc razem z Chrystusem powstali z martwych, szukajcie tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus, zasiadając po prawicy Boga. Dążcie do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi. Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Gdy się ukaże Chrystus, nasze życie, wtedy i wy razem z Nim okażecie się w chwale” (Ko13, 1-4). To dążenie ku górze łączy się z dźwiganie krzyża codzienności. Ten krzyż uczy zwycięstwa nad zwątpieniem, cierpieniem i nad śmiercią. Uzdalnia do umierania dla siebie przez zwyciężanie egoizmu, pyszałkowatej samowystarczalności czy postawy konsumpcyjnej, na rzecz bycia bezinteresownym darem dla innych (KDK 24). Mądrość krzyża Chrystusa jest ciągle dla ludzi, nawet wierzących, zgorszeniem i głupstwem (1 Kor 1, 23).

Zakończenie

Moc Ducha Świętego otrzymana w sakramencie bierzmowania sprawia, że bierzmowany staje się czynnym członkiem Kościoła. Pragnie go budować w wierze i miłości. A to oznacza współodpowiedzialność za Kościół. Wyraża się zaś w trosce o jego wzrost przez współpracę z wierzącymi i cierpliwą pomoc tym, którzy do Ludu Bożego jeszcze nie należą. Ta pomoc

¹⁰ Por. *Msza przy udzielaniu bierzmowania*, w: *Mszał rzymski dla diecezji polskich*, wyd.1, Pallottinum, Poznań 1986, s. 71”.

dokonyje się na zasadzie odważnego świadczenia o Chrystusie poprzez życie z wiary (KKK 1285). Kościół to duchowe Ciało Chrystusa. Ożywia je jeden Duch. W Chrystusie wszyscy są wezwani do jednej nadziei, aż dojdą do jedności wiary i pełnego poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary wielkości według pełni Chrystusa (Ef 4, 4. 13). Ta pełnia to udział w misterium Chrystusa na ziemi z nadzieją uczestnictwa w chwale nieba¹¹.

¹¹ A. Stiepin, dz. cyt., s. 145.

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Dekret Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów 359

Episkopat Polski

Komunikat z 362. zebrania plenarnego Konferencji Episkopatu Polski 362

Komunikat Zespołu ekspertów ds. Bioetycznych Konferencji

Episkopatu Polski w sprawie manipulacji informacjami naukowymi
dotyczącymi procedury in vitro 366

Deklaracja w związku z 70 rocznicą zbrodni na Wołyniu 366

Biskup Siedlecki

Komunikat w sprawie Pierwszej Komunii Świętej w diecezji siedleckiej
w roku szkolnym 2013/2014 372

Komunikaty Kurii

Komunikat Wydziału Duszpasterskiego 373

Informacje o Diecezjalnej Szkole Liturgicznej i Kursie

nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej w roku 2013/2014 376

Informacje o naborze do Diecezjalnego Studium Muzyki Kościelnej

w Siedlcach w roku akademickim 2013/2014 378

Zmiany wśród duchowieństwa 380

Zmarli kapłani

Ks. prałat Henryk Bujnik (1930-2013) 387

Dodatek

Bp prof. dr hab. Zbigniew Kiernikowski - *Recenzja w sprawie nadania*

Francisco (Kiko) Argüello tytułu doktora honoris causa

Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II 390

Ks. Kazimierz Matwiejuk - *Bięrzmowanie jako sakrament Ducha Świętego* ... 399

ISSN 1230-7165

Wydawca
Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22
tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz
Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz